

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: nezletilý **S. B.-I.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupeného zákonným zástupcem S. P. – otcem, bytem X,
právně zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů
1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106962-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Vymezení věci

1. Žalobce je nezletilým dítětem; jeho rodinu tvoří otec S. P., narozený dne X, matka S. L., narozená dne X, žalobce, žalobcův bratr B.-I. S., narozený dne X, a žalobcova sestra Ch. S., narozená dne X.
2. Žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 2 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon č. 326/1999 Sb.“), neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106962-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“)].

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

[III] Žaloba

4. Žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Souhlasil se správním orgánem I. stupně v tom, že jako rodina museli prokázat, že dosahují čistých úhrnných příjmů minimálně ve výši 11 990 Kč měsíčně, a že správnímu orgánu doložili, že žalobcova matka pobírá peněžitou pomoc v mateřství ve výši 10 380 Kč měsíčně. Žalobce dále namítal, že správní orgán nezohlednil příjmy jeho otce, které doložil ve výši 15 017 Kč. Společně tak požadovanou částku přesahují. Je pravdou, že žalobcův otec je v dočasné pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici. Otec má však nárok na dávku nemocenského pojištění. Žalobce tak měl za to, že správní orgán pochybil, když k otcovým příjmům nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci. Správní orgán měl případně řízení přerušit do doby, než bude žádost o dávku nemocenského pojištění ČSSZ zpracována. Žalobce předložil vyúčtování finančních potřeb rodiny. Zároveň soudu sdělil, že jeho otci již byly vyplaceny tyto dávky nemocenského pojištění: dne 28. 6. 2018 ve výši 12 864 Kč, dne 31. 7. 2018 ve výši 27 467 Kč a dne 24. 9. 2018 ve výši 14 229 Kč.
5. Žalobce dále namítal evidentní nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Zkoumání přiměřenosti tu vyplývá přímo ze zákona. Žalobce o povolení k trvalému pobytu zažádal již v roce 2014. Správním orgánem byly z hlediska přiměřenosti nedostatečně zohledněny následující okolnosti:
- (i) Žalobce se zcela bez svého zavinění ocitl v mimořádné a velmi tíživé životní situaci. Jeho matka byla na mateřské dovolené a starala se doma o kojence, přičemž tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Ve stejnou dobu žalobcův otec závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn, a nemohl tak být ekonomicky aktivní. Vyřízení dávek u ČSSZ se může někdy značně protáhnout. Žalobce měl za to, že vzhledem k tomu, že správním orgánem uvedený rozdíl (i když s tím žalobce nesouhlasil) činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude, měl žádosti o trvalý pobyt vyhovět.
 - (ii) Žalobce namítal zcela nedostatečné posouzení zdravotního stavu jeho otce, který v současné době čeká na transplantaci jater. Otec ani matka žalobce nejsou po zdravotní stránce schopni z území vycestovat a správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují. Toto řízení byla jejich jediná šance, aby rodina nemusela vycestovat a přestěhovat se do země, kde nemají ani rodinu, ani zázemí.
 - (iii) Veškerá žalobcova rodina žije na území ČR, žalobce v Mongolsku nikoho nemá.
 - (iv) Délku pobytu rodiny na území, skutečnost, že děti vždy žily v České republice a nemluví plyně mongolsky, integraci rodiny do společnosti, jejich snahu a účast na

dobročinných projektech.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná se ve vyjádření k žalobě ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná byla přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

[IV] První rozhodnutí krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

7. Krajský soud v Plzni (dále jen „soud“) rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 16. 9. 2020, č.j. 30 A 294/2018-93 (dále jen „první rozhodnutí krajského soudu“ nebo „rozsudek ze dne 16. 9. 2020, č.j. 30 A 294/2018-93“), když se zabýval dvěma žalobními body. Zprvve, zda správní orgány neopomněly do prostředků k trvalému pobytu zahrnout i příjmy žalobcova otce. Zadruhé, zda nebylo zamítnutí žádosti o trvalý pobyt nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života.
8. Krajský soud shledal důvodnou jen druhou námitku. Ohledně první námitky uzavřel, že žalobce měl již během řízení před Ministerstvem k dispozici dokumenty prokazující, že jeho otcí je vyplácena dávka nemocenského pojištění. Žalobce však byl pasivní a tyto dokumenty doložil správním orgánům až po vydání rozhodnutí o odvolání. Naopak, krajský soud souhlasil s tím, že byla nedostatečně posouzena přiměřenost zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce totiž v České republice žije prakticky celý život, o jeho žádosti bylo rozhodováno dlouhých šest let a zrovna v okamžiku, kdy byla jeho matka na mateřské dovolené a otec těžce nemocný, kvůli čemuž se rodině dočasně podstatně snížil příjem. Vzhledem k patrně jen dočasnému snížení příjmů zde nebyl výrazně ohrožen veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém.
9. Nejvyšší správní soud (ke kasační stížnosti žalované) zrušil první rozhodnutí krajského soudu, a to rozsudkem ze dne 17. 8. 2022, 10 Azs 348/2020-33 (dále jen „rozsudek NSS“).

[V] Nové rozhodnutí krajského soudu

10. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
11. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
13. Podle § 110 odst. 4 soudního řádu správního, zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
14. Při jednání před soudem dne 16. 9. 2020 zástupce žalobce a žalovaná setrvali na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní. Po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu účastníci souhlasili s rozhodnutím ve věci bez nařízení

jednání.

15. Žaloba není důvodná.
16. Jak je uvedeno výše, soud shledal první okruh žalobních tvrzení (zda správní orgány neopomněly do prostředků k trvalému pobytu zahrnout i příjmy žalobcova otce) nedůvodným, druhému (zda nebylo zamítnutí žádosti o trvalý pobyt nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života) naopak přitakal.
17. Kasační stížnost žalované mířila, z logiky věci, na tu část rozsudku ze dne 16. 9. 2020, č.j. 30 A 294/2018-93, ve které soud přitakal žalobě (= druhý okruh žalobních námitek). Pouze k této části se také vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku a závázal Krajský soud v Plzni vysloveným právním názorem.
18. Naopak, stran první skupiny žalobních námitek krajský soud takto zavázán nebyl (kasační soud se těmito námitkami nezabýval). Zároveň soud dospěl k závěru, že není důvod odchytil se v tomto směru od názoru vyjeveného v rozsudku ze dne 16. 9. 2020, č.j. 30 A 294/2018-93. Pro přehlednost tedy opakovaně konstatuje, že první okruh žalobních námitek nebyl důvodný, a to z následujících důvodů.
19. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 12. 2012 Ministerstvu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
21. Dne 8. 6. 2018 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobce k předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve lhůtě 14 dnů od doručení této výzvy. Ve výzvě byl žalobci vysvětlen způsob prokazování zajištění prostředků k trvalému pobytu a bylo mu předestřeno posouzení dosud předložených dokladů správním orgánem. Žalobce byl poučen o tom, že pokud zákonem stanovené náležitosti v uvedené době nedoloží, bude řízení o jeho žádosti v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno, popř. bude žádost v souladu s § 75 zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Dne 17. 7. 2018 se zástupce žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí; do protokolu uvedl, že se vyjádří písemně do 10 dnů.
22. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012, Ministerstvo vnitra žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítlo podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
23. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání (datováno dne 14. 8. 2018 a správnímu orgánu doručené dne 15. 8. 2018); v něm uvedl, že je odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Dne 28. 8. 2018 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobce k doložení odůvodnění k podanému odvolání ve lhůtě 3 dnů od doručení této výzvy.
24. Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106962-4/SO-2018, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a napadené rozhodnutí Ministerstva ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012, potvrdila. Toto rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo doručováno do datové schránky: datová zpráva byla žalovanou

podána 18. 10. 2018 v 15:38:51 a zástupci žalobce doručena 19. 10. 2018 v 08:56:47.

25. Následně žalobce zaslal doplnění odvolání datované dne 15. 10. 2018, které bylo správnímu orgánu doručeno do datové schránky 19. 10. 2018 v 13:49:15.
26. Doplnění odvolání tudíž žalovanému správnímu orgánu došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, resp. po jeho doručení žalobci.
27. Žalobce namítal, že správní orgán nezohlednil příjmy jeho otce.
28. Podle § 70 odst. 2 písm. d) části věty před prvním středníkem zákona o pobytu cizinců, cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1).
29. Mezi účastníky řízení není spor o to, že ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) až d) za podmínek ustanovení § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, je za společně posuzované osoby s žalobcem třeba považovat jeho matku, otce a jeho dva nezletilé sourozence. Za určující částku životního minima je tak třeba považovat částku 11 990 Kč, zatímco určující částkou nákladů na bydlení je částka 0 Kč, neboť společnost NICO.COM s. r. o., v níž otec a matka žalobce zastávají funkci jednatelů, se zavázala k placení veškerých jejich výdajů spojených s ubytováním jednatele a jeho rodiny.
30. Mezi účastníky řízení je však sporné, zda žalobce dostatečně prokázal, že má zajištěné prostředky pro trvalý pobyt na území.
31. Ze správního spisu je patrné, že dne 8. 6. 2018 pod č. j. OAM-28934-67/TP-2012 Ministerstvo vyzvalo žalobce k předložení aktuálních dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V průběhu řízení bylo mimo jiné doloženo potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění matky žalobce ze dne 14. 6. 2018, vystavené PSSZ, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku 2018 matky žalobce, vystavené společností NICO.COM s.r.o., a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku 2018 otce žalobce, vystavené společností NICO.COM s.r.o.
32. Potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti otce žalobce prvoinstanční orgán neakceptoval s tím, že od 16. 4. 2018 je otec žalobce v dočasné pracovní neschopnosti. Správní orgán tak akceptoval jako doklad o zajištění finančních prostředků pouze potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění matky žalobce ze dne 14. 6. 2018 a konstatoval, že na základě doložených dokladů o zajištění prostředků na území vyplývá průměrný měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob ve výši 10 610 Kč. Tato částka je však nižší než částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to o částku 1 380 Kč.
33. Žalobce v žalobě uvedl, že je pravdou, že jeho otec byl v posuzované době v pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, zároveň uvedl, že jeho otec má nárok na dávku nemocenského pojištění. Správní orgán tedy pochybil, když k příjmům jeho otce nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci.
34. K tomu soud uvádí, že to, že žalobcův otec má nárok na dávku nemocenského pojištění, bylo správnímu orgánu sděleno teprve v rámci doplnění odvolání datovaného dne 15. 10. 2018, ale dodaného žalované do datové schránky až dne 19. 10. 2018 v 13:49:15 hodin,

tedy prokazatelně po doručení napadeného rozhodnutí datovaného dne 17. 10. 2018 (zástupci žalobce bylo doručeno dne 19. 10. 2018 v 8:56:47 hodin). Z doplnění odvolání i žaloby je patrné, že žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby správním orgánům doložil příjmy svého otce z dávek nemocenského pojištění, když prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 8. 2018 a první z dávek byla vyplacena dne 28. 6. 2018. Žalobce však zůstal v prokazování příjmů pasivní, proto nelze klást k tíži správním orgánům, že k dávkám nemocenského pojištění nepřihlédly. Soud se tedy ztotožňuje s žalovanou, že doklad o zajištění prostředků k pobytu na území je náležitost žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žadatel o toto pobytové oprávnění je povinen touto cestou prokázat, že jeho příjem splňuje určité minimální požadavky stanovené zákonem, a vzhledem ke zdroji tohoto příjmu lze očekávat, že tyto požadavky bude příjem cizince splňovat i do budoucna tak, aby po udělení trvalého pobytu cizinec nebyl závislý na pomoci ze systému sociálního zabezpečení a tento státní systém nezatěžoval. Žalobce však toto pomocí doložených dokladů dostatečně neprokázal.

35. Žalobní bod týkající se nezohlednění příjmů žalobcova otce tudíž nebyl shledán důvodným.
36. Žalobce dále namítal nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
37. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
38. Stran druhé skupiny žalobních tvrzení zaujal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku tento názor (zvýraznění podtržením provedl krajský soud).

„[10] Mezi účastníky zůstává sporná otázka, zda komise a před ní ministerstvo dostatečně zvážily dopad neudělení trvalého pobytu do žalobcova soukromého a rodinného života.

[11] Soud si je vědom žalobcovy specifické situace. V jeho prospěch hovoří (a ve správním spisu je to dostatečně doloženo), že žalobce žije na území České republiky prakticky celý svůj život, má zde kompletní rodinu (včetně rodiny širší), navštěvoval zde základní školu a v České republice je plně integrován. Žalobce hovoří jen česky, podle svého tvrzení mongolsky prakticky nemluví a mongolštině ani moc nerozumí. Správní řízení o udělení trvalého pobytu navíc trvalo téměř šest let a správní orgány rozhodovaly v okamžiku, kdy byla žalobcova matka na mateřské dovolené a otec byl těžce nemocný, což se negativně projevilo na finanční situaci rodiny. (Naproti tomu soud nepřehlédl – i to správní spis zachycuje – skutečnosti svědčící v žalobcův neprospěch: jednak jeho vlastní procesní pasivitu, kterou žalobce nijak nezduvodnil, jednak fakt, že ani jeden z jeho rodičů neměl v době žalobcova řízení řádně upraven svůj pobytový status, a pochybná tak byla pobytová situace celé rodiny.)

[12] V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nekladou v případech, kdy povolení nebylo uděleno, tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010-112, a ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30).

[13] Respektovat je navíc třeba i znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových

oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu, který představuje pobytové oprávnění nejvyšší) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života.

[14] V těchto případech je tedy namístě se ptát, jaký dopad bude mít pro žalobcův soukromý a rodinný život to, že nedostane právě trvalý pobyt. Ve výsledku totiž bude obtížné najít situaci, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení trvalého pobytu, ačkoli žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro jeho udělení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 Azs 7/2017-36, nebo ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016-30, bod 19). Muselo by jít o situaci zcela výjimečnou, ve které se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 15. 12. 2021, čj. 10 Azs 419/2021-46, bod 12). O takovou situaci ale nyní nejde a právě v tom pochybil krajský soud.

[15] NSS ve své dřívější judikatuře uvedl, že dopad do soukromého a rodinného života cizince (případně dalších osob) by byl nepřiměřený, pokud by rozhodnutí ve věci pobytu vedlo 1) k rozdělení cizince a jeho rodiny, nebo 2) k nutnosti vycestování celé rodiny do země původu (již citovaný 10 Azs 419/2021, bod 13). V nynější věci je ale oběma následkům možné zabránit jinak, aniž by zároveň muselo ministerstvo přiznávat žalobci trvalý pobyt, pro jehož udělení nesplnil jednu z podmínek.

[16] Jak ministerstvo i komise zdůraznily ve svých rozhodnutích, žalobce může požádat o jiný druh pobytového oprávnění, pro který splňuje podmínky. V době vydání správních rozhodnutí navíc současně probíhalo řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, proto má žalobce i po negativním rozhodnutí o trvalém pobytu platný pobytový titul na základě fikce podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobci se nabízejí i další prostředky, kterými může svou situaci řešit, jako například vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pro dočasné usnadnění situace. Aby nemusel žalobce vycestovat jen za účelem podání žádosti (srov. § 169d odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců), může požádat, aby byl této povinnosti zproštěn (k tomu všemu ale viz bod 18 níže).

[17] Dále nelze odhlédnout ani od toho, že žalobce patrně splňoval, finanční podmínku trvalého pobytu i v době vydání správních rozhodnutí, splnění této podmínky však vinou své pasivity nedoložil. Pokud by NSS posvětil závěr krajského soudu, popřel by svou výše uvedenou judikaturu, neboť pochybení žalobce – jeho pasivita, kvůli níž nedoložil dávky nemocenského pojištění vyplácené jeho otci – by bylo zhojeno jen poukazem na jeho soukromý a rodinný život (srov. bod 13 a judikaturu v poznámce pod čarou).

[18] Druhou stranou mince je, že ministerstvo musí v dalších řízeních, která žalobce k zajištění svého pobytu zahájí (případně v těch, která již zahájil), maximálně vstřícně reagovat na jeho situaci (mj. spočívající v tom, že během správního řízení patrně, finanční podmínku splňoval a pochybil jen tím, že to správním orgánům nedoložil). Krom toho je nutné zajistit (a v tom NSS souhlasí s krajským soudem), aby žalobce nemusel vycestovat do Mongolska za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění, a aby se rodina nemusela rozdělit. Je proto potřeba, aby ministerstvo vyhovělo případné takové žádosti a umožnilo žalobci požádat o pobytové oprávnění jinak než osobně. Žalobce nelze v této situaci nutit, aby z České republiky odcestoval.“.

39. Krajský soud ve světle argumentů vyjevených v rozsudku NSS (a zavázán právním názorem soudu kasačního) konstatuje nedůvodnost i druhého okruhu žalobních námitek.
40. Jelikož žaloba není důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

41. Pro výrok o náhradě nákladů řízení je rozhodující finální úspěch, nikoliv mezitímní úspěch v řízení o kasační stížnosti. Plný úspěch ve věci tak měl žalovaný správní orgán, který by měl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 10. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu